

Unique Rokycany – 20. výročí (2003–2023)

Pěvecký sbor Gymnázia a SOŠ byl založen Mgr. Vladanou Poláčkovou roku 2003 a začínal jako dětský – složený pouze z dívek. Roku 2012 se pak přílivem starších chlapců zrodil sbor středoškolský.

V současné době se tedy studenti naší školy mohou vokálně rozvíjet ve dvou pěveckých sborech. Pro žáky nižšího gymnázia tady funguje Little Unique a pro středoškoláky pak Unique Rokycany. Oba dva sbory úspěšně zakotvily v kulturním životě města Rokycany, získaly několik zlatých pásem v krajských soutěžích a zejména sbor starších studentů každoročně vyjíždí do zahraničí (Dublin, Krakow, Dresden, Barcelona...) reprezentovat nejen naši školu, naše město Rokycany, ale i celý Plzeňský kraj. Letos se chystáme na mezinárodní Lago di Garda Music Festival a máme rozjednanou spolupráci s finskou školou Oulun Lyseon Iukio.

NÁZEV PĚVECKÉHO SBORU

Náš sbor začínal jako Pěvecký sbor Gymnázia Rokycany. Na soutěžích, které jsme absolvovali, se mi ale vždycky líbily názvy sborů, které v sobě měly školu, nebo město, odkud pochází, ale ve zkratce, a ne v tak dlouhé podobě, jako jsme to měli my. (např. Canzoneta Teplice – přestože již tento sbor neexistuje, stále mám jeho název v paměti)

V roce 2015 jsme proto veřejnosti oznámili smutnou zprávu. Z pěveckého sboru Gymnázia Rokycany se stal UNIQUE Rokycany. Toto jméno vymyslela členka sboru Helena Getachewova a my jsme jí za to neskonale vděční. Našemu dětskému sboru jsme logicky dali označení Little Unique. Heslem se stalo „don't panic – be unique“ (žádná panika, buď unikátní), což my tedy jsme.

NEJVĚTŠÍ ZÁŽITKY

Každý sbormistr mi dá za pravdu, že při vedení pěveckého sboru nastávají chvíle, kdy by člověk vše nejraději hodil za hlavu a vykašlal se na to, děti na zkoušky nechodí, všechno je falešné..., ale zůstávají i daleko silnější, takové, které potěší. Těmi se například stala středa 28. března 2012 na Krajské soutěži středoškolských pěveckých sborů. Zde jsme měli vskutku nahnáno... Naše první vystoupení jako smíšený pěvecký sbor. Všichni soupeři jsou sbory ze základních uměleckých škol. „Alespoň bronzové pásmo....,“ modlila jsem se po našem vystoupení. Konkurence byla veliká, ale náš sbor zřejmě porotu zaujal natolik, že ho odměnila zlatým pásmem. Jásali jsme všichni. A já byla neskonale šťastná a hrdá, že jsme to dokázali.

Další nezapomenutelný zážitek nastal v okamžiku, kdy jsem v ruku držela potvrzení o tom, že poprvé vyrážíme do zahraničí. Jednalo se tenkrát o mezinárodní sborový festival Cracovia Music Festival. Tuto jízdu se sborem do Krakova jsem absolvovala sama jako učitel s dalšími 28 studenty. Dodnes nechápu, kde jsem k tomu vzala odvahu, ale byla jsem neskonale šťastná.

Když už jsme u té odvahy, musím sem dopsat naši cestu na Česko – Slovensko má talent. Banda 20 dětí, moje kamarádka Kristýna a já. Nejdříve výběrové kolo v Plzni, postup a pak následně pozvání na natáčení do Bratislavy. Poté pilné zkoušky, aby to prostě bylo TOP. Objednávání oblečení, abychom byli TOP a následná cesta, zážitek, který prostě TOP byl.

DROBNÝ PRŮŘEZ HISTORIÍ

„Vlad’ko, co kdybyste s dětma zazpívaly něco na Mikulášské besídce?“ To byla první slova pronesená kolegyní Blankou Ježkovou v listopadu roku 2002, která odstartovala historii pěveckého sboru na našem gymnáziu. Já tedy samotný začátek počítám až od ledna roku 2003

(PRVNÍ FOTKA NAŠEHO SBORU – LEDEN 2003)

U zrodu našeho sboru stálo pár nadšených dívek a Martin Bezděka za klavírem ◀◀. Postupem času se v tomto seskupení mihlo pár chlapců, ale spíše zde plnili roli sólovou či doprovodnou (housle, klavír, bonga apod.). A to byla pak pro všechna děvčata velice vítaná změna. Horší to bylo pro mne, protože pokud chlapec například zpívá, nebo hraje na nějaký nástroj, něžná část sboru sleduje pouze jeho a ne mě, což mi jako sbormistrovi pochopitelně dost vadí...

Ještě do roku 2012 se o našem sboru dalo říct, že je to sice početný, ale stále ženský sbor, byly v něm dívky, studentky našeho gymnázia, ve věku od dvanácti do devatenácti let.

V tomto roce se mi ale podařilo přemluvit 9 chlapců, kteří byli ochotni utvořit jeden mužský hlas a dát tak našemu sboru úplně jinou dimenzi. Vznikly tedy sbory dva. Dětský (kde bylo 27 dívek) a smíšený, který navštěvují jak žákyně z dětského sboru, tak starší studenti. Je nás dohromady 58 lidí. Sama musím uznat, že chlapci, i když je s nimi někdy těžké pořízení, vlili do našeho stereotypního sborového života čerstvou šťávu. Středoškolský sbor trvá dodnes.

V současné době vedu na škole sbory tři. **Little Unique** se skládá z žáků primy, sekundy, tercie a kvarty a jedná se tím pádem o sbor dětský (máme 32 zpěváků). Dalším velmi početným je **Unique Rokycany** – smíšený středoškolský sbor tvoří studenti od kvarty po poslední ročník gymnázia a SOŠ (máme 45 zpěváků). S tímto sborem mi v současné době pomáhá naše bývalá studentka Dorotka Babuljaková a pevně doufám, že zůstane i nadále. Poslední komorní sbor je PUSA. **Pěvecký Učitelův Sbor Amatérů** – ano, i učitelé mají chuť si zazpívat. Přestože nás začínalo 12 a teď je nás jen 6, to nevzdáváme a zjišťujeme, že zpívání je prostě radost, která nás i po několikadenním učitelském stereotypu znovu nahodí do prima nálady.

NÁŠ LITTLE UNIQUE

NÁŠ UNIQUE ROKYCANY

KOREPETICE – NEBOLI KLAVÍRNÍ DOPROVOD

Mezi korepetitory se do historie sboru neodmyslitelně zapsal **Martin Bezděka**. Jeho improvizací techniky, ochota zahrát cokoli a být kdekoli mi kolikrát chyběla. Když jsem potřebovala na pražské soutěži před lety doprovodit píseň ze seriálu Přátelé, Martin neváhal, přijel až z Brna a bezchybně vše zvládl.

Je těžké najít mezi studenty takového, který by byl ochoten doprovázet sbor na klavír. Kromě již zmiňovaného Martina Bezděky nám v této roli před lety pomohl i **Dan Machatý** a **Klára Pousková**.

Také nás dlouhý čas doprovázela studentka sexty **Markéta Pospíšilová**. Poté, co jsem poprvé absolvovala víkendový sbormistrovský kurz v Tachově, jsem si uvědomila, jaký poklad v ní mám. Nebyl pro ni problém cokoli zahrát a stala se mým velkým pomocníkem.

Další doprovodnou tvář sboru se na chvíli stala studentka prvního ročníku gymnázia **Míša Barancová**, která se na soutěži sborů představila doprovodem k písni Koňské boogie.

Na dlouhý čas se u nás jako korepetitor zastavil **Jan Šiška**, absolvent naší SOŠ. Několik let s námi trávil čas na koncertech, zkouškách, měl raději skladby bez not, tzv. improvizace... často říkal: "Vlad'ko, nedávej mi noty, to vem nějakýho žáka ze zušky, já budu radši hrát bez

not, jen akordy...“. Když se mi nezdál rytmus u nějaké písničky, ihned věděl, jak ho nahradit jiným. Měl školu od Ericha Ciompy, který nám Honzu doporučil.

V září roku 2022 jsme ale dostali smutnou zprávu, že Honza s námi již hrát nemůže..., že musí jít jinou životní cestou. Přiznám se, že jsem to obřečela.

Roku 2020 se u nás na čtyřletém gymnáziu zjevil mladý šikovný student. Ihned jsem zahájila fázi decentního přemlouvání a byla jsem úspěšná. **Matouš Andrlík** byl ustanoven naším klavíristou. Poté, co se seznámil ve sborovém chumlu se svojí dívkou, zůstal až doteď a stal se naší nedílnou součástí.

V současné době, tj. ve školním roce 2022–23, korepetitora Little Unique dělá **Erich Ciompa**, učitel klavíru v ZUŠ v Rokycanech.

SÓLISTÉ

Práce sólového zpěváka není nic jednoduchého. Pozornost všech je upřena pouze na něj a zajistit v tomto případě intonační čistotu svého hlasu a udržet trému na uzdě bývá složitější. Velikou pomocnicí v této roli byla v začátcích sboru studentka **Andrea Benedová**. I když náš sbor v té době nespĺňoval kvality, které by si jako vynikající sólová zpěvačka zasloužila, Andrejka usměvavě zaspívala vše, co jsem po ní chtěla.

Dále musím zavzpomínat na nejvěrnější členku sboru a později solistku **Alenu Wagnerovou**. Celých osm let s námi trávila páteční odpoledne na zkouškách a pečlivě se připravovala na každý sólový výstup, který jsem ji určila.

(Je velmi příjemné, když se obě absolventky gymnázia, které se přesunuly z role členek pěveckého sboru do role diváček, přijdou podívat na náš koncert. Nejprjemnější ale je, když po vyslechnutí našeho programu řeknou, že se jim vystoupení moc líbilo a že jsme se za těch pár let posunuli hodně kupředu.)

Dále nemohu vynechat jména dvou chlapců, kteří svým zpěvem obohatili náš sborový výstup, **Jiřího Slobodníka a Rostislava Floriana**.

Mezi věrné solistky našeho současného sboru můžu s dobrým pocitem zařadit **Veroniku Kasíkovou, Sašu Burešovou a Pavlínu Jirsovou**. I díky nim se v začátcích zvedla úroveň našeho sboru.

Na obrázku také vidíte **Floriho Maxaci**, který se u nás na škole objevil jako zázrak. Let's Get It Started od Black Eyed Peas byla jeho. Rapovou pasáž v úvodu jen tak někdo nezvládl.

Další nezapomenutelnou pomocnicí se stala dvojice **Kristýna Krčmová a Eliška Brabcová**. Obě nastoupily do čtyřletého gymnázia a obě si také naše gymnázium vybraly proto, že je v něm SBOR! To jsem zajásala.

V současné době už naším sborem prošlo tolik sólistů, že bych se musela opravdu hlouběji ponořit do všech fotek a hledat. Přesto zmíním jedno jméno. Na violu nás za posledních šest let doprovází **Karolína Šnebergová**. Je nesmírně talentovaná a disciplinovaná. Naše setkání probíhá asi takto: „Kájo, mohla by ses dnes prosím mrknout na písničku A Thousand Years? Poslechla by sis tam to violoncello a hodila to do violy? A dala bys to zítra? Děkuji“ – „Ano, paní učitelko, není problém.“ Další den Kája „stojí na značce“ a vše zahraje. No, není radost pracovat s takovými žáky?

SOUTĚŽE

Když se náš sbor poprvé roku 2004 zúčastnil Krajské přehlídky dětských pěveckých sborů v Rokycanech a získal nějakým zázrakem zlaté pásmo, trošku mě to jako sbormistra nakoplo a také jsem maličko zpychla. Myslela jsem si, že vést pěvecký sbor není nic těžkého. Ale ouha, hned další rok jsme už nebyli tak slavní, porota mi dokonce naznačila, že bychom se měli více zabývat hlasovou kulturou sboru. Já si ale myslela své a vůbec je neposlouchala. Přesto jsem na sobě začala dál pracovat. Sledovala jsem jiné sbory, konzultovala jsem skladby s lidmi, kteří byli ochotni sdílet své zkušenosti.

V roce 2006 se stal zázrak. Přijali jsme pozvání do Prahy na soutěž gymnaziálních sborů Gymnazia cantant, kde jsme obdrželi zlaté! pásmo. Byli jsme jako hosté pozváni na celostátní přehlídku do Brna. To byla bomba. Při poslechu jednotlivých sborů, které zde soutěžily, jsme si však uvědomili, že charakterem svých písní jsme evidentně trochu jinde. Ještě dnešní septimáni a oktáváni určitě vzpomínají na Jiřího Slobodníka (našeho sólistu), který mi před hlavním vystoupením v kostele oznámil, že svého miláčka, potkana Šedouše, nestihl odložit v tělocvičně, kde jsme spali, a tudíž ho má s sebou. Za krkem. Nikdo kromě nás netušil, že během našeho vystoupení v kostele na podiu nebylo 38, ale 39 živých bytostí. Vše jsme řádně zazpívali, byli pochváleni o odfrčeli domů.

Naše účast na soutěžích se tedy postupně opakovala, s většími či menšími úspěchy.

S příchodem chlapců roku 2012 začal nový sborový život. Jejich touha zpívat a moje vzrůstající sbormistrovské zkušenosti se daly dohromady a začali jsme nanovo. Následovaly série velkých úspěchů malého sboru z okresního města.

Úspěchy na soutěžích –

zlatá pásma na regionálních krajských soutěžích, poté pětkrát po sobě pozvání na celostátní přehlídku středoškolských pěveckých sborů Opava cantat do Opavy.

Zde uděleny zvláštní ceny:

2013 – za provedení písně Praise his holy name,

2014 – za originální provedení skladby Forget you,

2015 – za provedení lidové písně Mám já v Hodslavicích galánku,

2016 – za unikátní sborové vystoupení.

2017 – v soutěžní kategorii s povinnou skladbou získání bronzového pásma

Jediný středoškolský sbor v Plzeňském kraji, který byl na tuto přehlídku pozván pětkrát po sobě.

2019 – celostátní přehlídka sš sborů Mezzochori - cena za provedení skladby Spirit of God.

2022 - celostátní přehlídka sš sborů Mezzochori – cena za přesvědčivé provedení skladby Short People (a tady jsme jako jediní ze své kategorie zpívali na závěrečném koncertu)

- Další úspěchy sboru:
 - Spřátelené koncerty, např. s pražským Alej sborem (Hlahol 2014), s plzeňským Canticorem (duben 2016), pěveckým sborem Gymnázia Strakonice (duben 2017)
 - **Účast jako jediného pěveckého sboru v soutěži Česko Slovensko má talent (červen 2018)** – výběrový konkurz v Plzni, následně postup do Bratislavy
 - Účast na gymnaziální soutěži Gymnázia Cantant (Praha – zlaté pásmo)
 - Pravidelná účast na zářijovém Setkání pod rokycanskou věží.
 - Velké koncerty několikrát do roka.
 - Získání zlatého pásma na festivalu populární hudby Jirkovský Písňovar (září 2016)
 - Pravidelné vystupování na vánočních trzích v Plzni
 - S malým sborem Little Unique účast na charitativní akci Mše pro stonožku v chrámu sv. Víta v Praze

Zahraníční cesty:

- Spolupráce s Voces Juvenales (Gymnasium Geschwister Scholl **Sangerhausen**) s gymnáziem z **Nittenau** (naší partnerské školy, byli jsme pozváni zahajovat velikonoční mši a zúčastnili se výročí této školy).
- Účast na festivalu v **polském Krakově** (září 2017)
- Individuální cesta do **irského Dublinu** (říjen 2018)
- Účast na mezinárodním festivalu **Cantate Catalunya v Barceloně (říjen 2019)** – zde opět navázána komunikace se sborem Voces Juvenales
- Festival **Cantate Dresden (listopad 2021)** – vystoupení ve dvou největších kostelích v Drážďanech a poté dvě vystoupení v Gymnasium Geschwister Scholl v Sangerhausenu společně s Voces Juvenales, naším partnerským sborem
- **Účast na mezinárodním festivalu Cantate Catalunya v Barceloně (říjen 2022)**

Přiznám se, že tyhle údaje jsem zkopírovala z informací, které již osm let aktualizuji a přikládám k žádostem o dotaci. Tenhle „trik“ mě naučil Jiří Slovík, sbormistr z Opava Cantat, Těto celorepublikové přehlídky sborů jsme se pětkrát – jako jediný sbor za sebou – zúčastnili „Jdi a žebrej o dotace. Nasad' smutnou tvář, piš, choď za nima a uvidíš...“ Jen díky grantům, které získáváme od města Rokycan a Plzeňského kraje, se dostáváme laciněji do zahraničí. A opravdu jezdíme, nebo lítáme každým rokem.

Ještě jeden důvod bych zde uvedla. A to skutečnost, že obecně platí – vše zlé je pro něco dobré. Jak už bylo zmíněno, 20 let vedu pěvecký sbor, ale až za vedení našeho pana ředitele Pavla Vlacha jsem pocítila, že naše škola sbor chce. Že naše škola je na svoje sbory hrdá. Vždyť jsme jedinou střední školou a jediným sborem v Plzeňském kraji, který každý rok cestuje do zahraničí. Tím, že situace na naší škole před lety nebyla tak příznivá, jsem si musela vybrat. Buď se sborem skončím, anebo to povedu jinak. Hledala jsem tedy cesty, jak sbor udržet. Ve skupině sbormistrů na FB mi jedna kolegyně poradila, ať zkusím cestu spolku, založit si sdružení. Poprosila jsem tedy Martina Říhu a ten mi spolek založil. A zdarma. Cesta získávání dotací mohla začít. V současné době se již stalo tradicí, že leden je pro mě čas vyúčtování a zároveň podávání grantů. Jak na naše město, které nás podporuje, tak na Plzeňský kraj, jenž je naším zřizovatelem.

Na závěr bych vložila slova, která mě při drobných sborových „depkách“ vždycky nahodí. Napsal mi je bývalý žák, v současné době student Fakulty umění a designu ZČU v Plzni.

„Dneska jsem poslouchal Teenage Dream a říkal jsem si, jak krásný byly ty časy na gymplu. Uvědomil jsem si, že právě kvůli sboru jsem prožíval fakt ty nejlepší chvíle v životě, nejlepší výlety a poznal ty nejlepší kámoše. Fakt nevím, jak nudnej a monotónní by můj život byl bez toho. Takže jsem ti chtěl jenom poděkovat, je to tvoje zásluha.“

Fejeton Soni Novákové, bývalé členky našeho sboru (2010)

Nejhezčí chvílí jakéhokoli koncertu je pro většinu členů našeho sboru (a nejspíš i všech ostatních hudebníků) moment, kdy dozní finální tón poslední skladby, celé obecenstvo tleská, my se ukloníme a můžeme s hlavou více či méně vzpřímenou odkráčēt z jeviště. Mnoho lidí, jichž jsem se ptala na dojmy z našich vánočních vystoupení, mi odpovídalo v superlativech typu „nádhera“, „moc hezký“ apod. (Dobrá, přiznávám, jde o moji babičku s maminkou, která opět obřečela „tu od Lennona“. Ale to nevadí – co si budeme nalhávat, právě rodiče a prarodiče sboristů a sboristek tvoří převážnou většinu naší fanouškovské základny. A můžu říct, že je to nejvděčnější obecenstvo ze všech.) Ale i můj táta, který si na všem vždycky najde nějakou tu chybičku, naše zpívání ocenil. Tudiž se snad dá říct, že naše koncerty jsou vcelku úspěšné. Však se na tom naše paní sbormistryně vyřádila. Ano, efektní nástup vypadá výborně. Doprovodné nástroje také udělají své. Za celým zdařeným vystoupením je ale moře práce, nervů, improvizace a hromada štěstí. A to je také jeden z důvodů, proč je ten pocit těsně po koncertu tak skvělý – máte to úspěšně za sebou a přitom se nestala žádná (větší) katastrofa.

Ono totiž zrealizovat koncertní šňůru (či spíše šňůričku) není jen tak. Osobně jsem se opět přesvědčila o tom, že se nevyplácí nezjišťovat si informace včas, a doufat v to, že to nějak dopadne. Nějak to tedy dopadne vždycky, ale chybět na posledních dvou zkouškách, před vystoupením přijít v domluvený čas na domluvené místo a zjistit, že za deset minut zpíváte dvě písničky, o nichž jste nevěděli a neznáte jejich texty, moc příjemné není. A ještě méně příjemné je snažit se nedat na sobě nic znát, neutrálně otevírat ústa a doufat, že se na vás žádný hnidopich v hledišti nezaměří.

Kvalita popisovaného slavného vystoupení na rokycanském náměstí budiž omluvena faktem, že to byla první štace naší vánoční tour. Vychytali jsme ale mouchy a při příštím

vystoupení, tentokrát v Hrádku, jsme (i přes obvyklé komplikace typu „kde je sakra sekunda?“ minutu před nástupem na pódium) podali řekněme uspokojivý výkon. Věřím, že by mohl být mnohem lepší, kdyby neselhalo ozvučení a posluchači dvakrát málem neohluchli, když se náměstím z reproduktorů rozlehlo zaskřípění hlasitosti dobře krmeného slona.

Nejvíce zmatků však nastalo hned další den, při přípravě vystoupení v rokycanském kostele Panny Marie Sněžné. V autobuse, který nás vezl z Hrádku, jsme totiž prozíravě zapomněli klávesy i s pedálem. Ochořela nám trianglistka, školní triangel měla samozřejmě u sebe doma („Prosím vás, když vám řeknu, abyste něco zajistili, tak to prostě nějak zajistíte! Už toho mám vážně dost! A jsem v kostele, takže ty mě, Bože, slyšíš.“), a aby toho nebylo málo, náš stojánek na noty se v tu chvíli nacházel na informačním centru městského úřadu, kam ho dopravili poté, co jsme jej předešlého dne nechali stát na náměstí.

Náhradní klávesy jsme sehnali, horší to bylo s chybějícím pedálem.

„Prosím vás, skočte někdo tady do hudebnin a ten pedál kupte. Na, Verčo, tady máš peníze a běž,“ počala paní Poláčková vyhánět ubohou sboristku na mráz.

„Paní učitelko, já toho chlapa znám, já tam zajdu, třeba nám ho i zadarmo půjčí.“ nabídl se gentlemany Rosťa.

„No to by bylo skvělý, tak tam dojde.“ Bankovka byla Verče vytrhnuta z ruky a poslána i s Rosťou do nedalekých hudebnin. „Tak a teď ještě ten stojánek. Pavlo, dojdeš na tu radnici?“ Paní učitelka Vítingerová souhlasila, a tak jsme konečně mohli začít zkoušet.

Po chvíli se vrátil Rosťa i s půjčeným pedálem.

„Tak, Markét, můžeš,“ pokynula paní učitelka u kláves sedící Markétě Pospíšilové, která spustila, a...

„Paní učitelko, ten pedál nefunguje.“ Paní učitelka mírně zbledla, my jsme přistoupili k plánu B a rozhodli se nový (a jak jsme později zjistili, naštěstí funkční) pedál přece jen koupit (i s novým trianglem, kterého se ujala Pavlína Jirsová). Konec konců, takový náhradní pedál se hodí vždycky. Ten den jsme v kostele vystupovali hned dvakrát – jednou dopoledne pro žáky primy až kvarty našeho gymnázia a podruhé večer pro (kupodivu opravdu širokou) veřejnost. Nutno říct, že dopolední program se nám vyvedl víc – večer jsme totiž obdrželi moc „veselou“ zprávu, že Rosťa, jediný mužský sólista, na kterém takřikajíc stála nejedna píseň, ochořel horečkami a nebude se moci dostavit. Jeho roli proto převzala Verča Kasíková, jejíž hlas bohužel přímo na jevišti také zradil, ale své úlohy se zhostila s odvahou (a hlasovou pomocí Markéty Polendové) a publikum mělo naštěstí pochopení.

Vrchol našeho vánočního turné se odehrál o pár dní později při našem posledním koncertě, v kostele v Mešně. Je těžké tomu uvěřit, ale vážně si nevzpomínám na jedinou komplikaci, které se na nás během posledních dnů držely jako klíšťata. Vystoupení se nám, troufám si tvrdit, zkrátka povedlo, mezi diváky mělo úspěch a sama za sebe říkám, že když jsem viděla maminky s dětmi, kterak si spolu s námi zpívají Štěstí zdraví, pokoj svatý, přišlo mi n a mysl ono známé „konec dobrý, všechno dobré“.

Ani za covidu jsme se neváleli. Díky střihačskému umění našeho pana ředitele vznikl tenhle klip k písni Cozy Little Christmas od Katy Perry.

